

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 21 lipca 2014 r. B. M. wskazał, że zaskarża uchwałę nr (...) w sprawie zatwierdzenia protokołu obrad podjętą przez zgromadzenie wspólników pozwanej z 14 czerwca 2014 r. wnosząc o jej uchylenie na podstawie art. 249 § 1 KSH, jednocześnie żądając zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu pisma wskazano, że w otrzymanym przez powoda zawiadomieniu o zgromadzeniu wspólników nie był uwzględniony punkt dotyczący sprawy związanych z wyborami członków rady nadzorczej. Na samym jednak zgromadzeniu wspólników jego przewodniczący poinformował, że wpłynął wniosek o dodanie stosownego punktu do porządku obrad, a uwzględniający to porządek obrad został przyjęty. Powód (jak i łącznie 16 wspólników), wskazując na naruszenie art. 240 KSH, głosował przeciw uchwale o po jej podjęciu zażądał zaprotokołowania sprzeciwu (pозew, k. 2-4).

Odpowiedź na pozew Krajowej Spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. została zwrócona zarządzeniem z 27 stycznia 2015 r. (zarządzenie, k. 63).

W piśmie procesowym z 16 grudnia 2014 r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu pisma zarzucono, że mimo iż powód żąda uchylenia zaskarżonej uchwały na podstawie art. 249 § 1 KSH, w uzasadnieniu pozwu brak jest wskazania na jakiegokolwiek dowody na okoliczność spełnienia przesłanek określonych tym przepisem. Jednocześnie pozwana wskazała, że zmiana porządku obrad podyktowana była brakami w składzie rady nadzorczej, a konieczne było uzupełnienie składu tego organu do czasu rejestracji zmian umowy spółki dotyczących usunięcia tego organu; dodatkowo pozwana wskazała, że wspólnik – spółka Central (...) złożyła w trybie art. 236 § 1 KSH wniosek o umieszczenie spornego punktu w porządku obrad i pozwana, aby nie narazić się na sankcję z art. 237 § 1 KSH, porządek obrad obejmujący ten punkt poddała pod głosowanie. Konkludując pozwana wskazała, że zatwierdzenie spornego porządku obrad było działaniem zgodnym z interesem spółki i nie pokrzywdziło żadnego ze wspólników. Na koniec pozwana zarzuciła, że podstawą stwierdzenia nieważności uchwały zgromadzenia wspólników mogą być tylko takie uchybienia formalne, które wywarły wpływ na treść uchwały, i ten wpływ należy badać przy badaniu zgodności uchwały z ustawą (pismo procesowe pozwanej z 16 grudnia 2014 r., k. 45 i n.; zarządzenie, k. 74).

W piśmie procesowym z 24 lutego 2015 r. powód, przywołując zwrot odpowiedzi na pozew, zaznaczył, że pominięciu powinno podlegać stanowisko pozwanej z pisma z 16 grudnia 2014 r. Dalej powód powtórzył, że zaskarżona uchwała jest sprzeczna z art. 240 i 239 § 1 KSH. Skoro członkowie rady nadzorczej złożyli swe mandaty na początku 2014 r., a przedmiotowe zgromadzenie zostało zwołane na 14 czerwca 2014 r., zarząd miał dość czasu na uwzględnienie tej kwestii w porządku obrad. Następnie – odwołując się do art. 238 § 2 KSH – powód podniósł zarzut w zakresie uchwały zmieniającej umowę spółki (naruszającej również art. 230 KSH) oraz powołał się na nierespektowanie przez zarząd pozwanej art. 236 § 1 KSH umożliwiającego określonej mniejszości wniesienia do porządku obrad określonych spraw (pismo procesowe powoda z 24 lutego 2015 r., k. 88 i n.).

Z kolei w piśmie z 7 maja 2015 r. powód wskazał, że przedmiotowy protokół nie zawiera porządku obrad przesłanego wspólnikom i nie zawiera wystąpienia powoda kwestionującego wprowadzenie na wniosek zarządu do porządku obrad punktu będącego przedmiotem pozwu; nadto sugeruje on, jakoby zaskarżony porządek obrad był tym, który przesłany został wspólnikom (pismo procesowe powoda z 7 maja 2015 r., k. 112 i n.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny

Pozwana Krajowa Spółka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod nr. (...) (informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z KRSu pozwanej, k. 49).

Powód jest wspólnikiem pozwanej (pозew, k. 3 – okoliczność bezsporna).

Kadencje członków rady nadzorczej pozwanej wygasły z końcem 2013 r. i od tej pory nie były obsadzone. Z tego względu 5 maja 2014 r. spółka Central (...) – większościowy wspólnik pozwanej zgłosiła do zarządu pozwanej wnioski o zwołanie nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników celem podjęcia uchwały dotyczącej powołania członków rady nadzorczej; pomimo tego nie zostało zwołane zgromadzenie mające w porządku obrad stosowny punkt (zeznania świadka P. M., rozprawa z 7 maja 2015 r. – 00:04:00 i n.).

Pismem z 14 maja 2014 r. zarząd pozwanej zawiadomił wspólników o zwyczajnym zgromadzeniu zwołanym na 14 czerwca 2014 r.; w zawiadomieniu wskazano m.in. na porządek obrad, do którego nie należał wybór członków rady nadzorczej spółki (zawiadomienie, k. 17 i n.).

W dniu 14 czerwca 2014 r. odbyło się zgromadzenie wspólników pozwanej. W protokole, sporządzonym w formie aktu notarialnego, wskazano na porządek obrad, którego pkt. 13 było zgłoszenie propozycji kandydatów na nowych członków rady nadzorczej pozwanej i podjęcie uchwały w sprawie powołania nowych członków rady nadzorczej pozwanej. Uchwałą nr 2 z 14 czerwca 2014 r. zwyczajne zgromadzenie wspólników pozwanej postanowiło przyjąć ww. porządek obrad, przy czym uchwała wchodziła w życie z dniem podjęcia. W głosowaniu oddano łącznie 598 ważnych głosów, tj. 88,071 kapitału zakładowego, przy czym ww. uchwałę podjęto w głosowaniu jawnym 433 głosami „za”, przy 161 głosach „przeciw” i 4 głosach „wstrzymujących się”. Następnie zostały zgłoszone sprzeciwy przeciw podjętej uchwale, w tym m.in. przez powoda który oświadczył, że głosował przeciw uchwale. Jednocześnie uchwałą nr 11 zmieniono umowę spółki; m.in. zgodnie z jej § 25 w sprawach nią nieuregulowanych stosowało się przepisy KSH (protokół, k. 5 i n.).

Dnia 16 lipca 2014 r. powód wystąpił do notariusza, który sporządził powyższy akt notarialny, o sprostowanie nieprawidłowości i niezgodności oraz uzupełnienie braków. W szczególności powód wskazał, że brak jest uwzględnienia porządku obrad przesłanego wspólnikom w zawiadomieniu na dwa tygodnie przed ustalonym terminem obrad zgromadzenia wspólników, a który w sposób oczywisty nie zawierał punktu dotyczącego zgłoszenia kandydatów na członków rady nadzorczej; punkt ten wprowadzony został dopiero przez przewodniczącego obrad, mimo sprzeciwu wspólnika-powoda powołującego się na art. 239 § 1 KSH, którego głosu w tej kwestii również nie zawiera ten akt notarialny (pismo, k. 110 i n.).

Notariusz nie sprostował ww. aktu notarialnego (pismo procesowe z 7 maja 2015 r., k. 113 – okoliczność bezsporna).

W tej części uzasadnienia należy dodatkowo wskazać, że powód złożył do akt fotokopie pism, którymi dążył on do wykonania prawa indywidualnej kontroli (art. 212 KSH) i niewystarczające – w jego ocenie – wyjaśnienia zarządu (k. 102 i n.). Jednakże niniejsza sprawa nijak nie wiązała się z indywidualnym prawem kontroli wspólników spółki z o.o.; powód także nie podnosił zarzutów w zakresie punktu obrad dotyczącego absolutorium dla członków zarządu powódki. Okoliczności te nie miały więc jakiegokolwiek znaczenia dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. Natomiast dowody dotyczące ustalenia faktów niemających istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w rozumieniu art. 227 KPC, należy uznać za zmierzające jedynie do zwłoki postępowania, co z kolei pozwala pominąć stosowne środki dowodowe zgodnie z treścią art. 217 § 3 KPC (vide teza z uzasadnienia wyroku SN z 13 lutego 1997 r. I PKN 71/96, OSNP 1997, z. 19, poz. 377; teza z postanowienia SN z 3 września 2008 r. I UK 91/08, Lex 785520).

Pismem z 8 maja 2015 r., złożonym po zamknięciu rozprawy w dniu 7 maja 2015 r., powód wniósł o dopuszczenie dowodu z przesłuchania notariusza na okoliczność sporządzonego protokołu w części dotyczącej przebiegu obrad z przyjęcia porządku obrad (k. 116). Przede wszystkim ten wniosek dowodowy zawiera braki konstrukcyjne – nie wskazuje tezy dowodowej i już z tego względu nie mógł podlegać uwzględnieniu. Niezależnie od tego sąd poczynił ustalenia w niniejszej sprawie zgodnie z twierdzeniami powoda – ustalił bowiem, że przyjęty porządek obrad nie odpowiadał temu z zawiadomienia o zwołaniu zgromadzenia wspólników; pozwalało to pominąć ten środek dowodu – na podstawie powyżej przywołanego przepisu – jako zgłoszony na okoliczności już dostatecznie wyjaśnione (vide: teza z uzasadnienia wyroku SN z 15 października 1999 r. I PKN 316/99, OSNP 2001, z.5, poz. 151; vide teza z uzasadnienia wyroku SN z 30 maja 2007 r. IV CSK 41/07, Lex 346211). Ergo brak było podstaw do otworzenia

zamkniętej rozprawy na nowo. Jeśli zaś powód dąży do sprostowania aktu notarialnego, że z całą pewnością drogą do tego nie jest powództwo o uchylenie uchwały zgromadzenia wspólników.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Powództwo, jako nieusprawiedliwione co do zasady, podlegało oddaleniu w całości.

Żądając uchylenia uchwały zgromadzenia wspólników jako podstawę prawną powód wskazuje art. 249 § 1 KSH. Zgodnie z przywołanym przepisem uchwała wspólników sprzeczna z umową spółki bądź dobrymi obyczajami i godząca w interesy spółki lub mająca na celu pokrzywdzenie wspólnika może być zaskarżona w drodze wytoczonego przeciwko spółce powództwa o uchylenie uchwały.

Z uwagi na zarzuty podnoszone przez powoda przeciw zaskarżonej uchwale, pomijając tu uwagi natury historycznej, zwrócić należy uwagę, że obecnie niezależnym powództwem od powództwa o uchylenie uchwały jest powództwo o stwierdzenie jej nieważności, które jest uregulowane w art. 252 § 1 zd. I KSH, zgodnie z którym osobom lub organom spółki, wymienionym w art. 250, przysługuje prawo do wytoczenia przeciwko spółce powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały wspólników sprzecznej z ustawą. Należy więc wskazać, że powództwo o uchylenie uchwały (art. 249 § 1 KSH) jest innym powództwem od powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały (art. 252 § 1 KSH); sąd rozpoznający sprawę o uchylenie uchwały na podstawie art. 249 § 1 KSH nie może – bez wyraźnego żądania strony – stwierdzić, że zaskarżona uchwała jest sprzeczna z prawem, gdyż rozstrzygnięcie takie naruszałoby przewidziany w art. 321 § 1 KPC zakaz orzekania przez sąd ponad żądanie pozwu (vide uzasadnienia wyroków S.A. w: Lublinie z 10 kwietnia 2013 r. I ACa 6/13 Lex 1313366; per analogiam Łodzi z 28 stycznia 2011 r. I ACa 1125/10, OSAŁ 2012/2/13).

Skoro więc powód wniósł i popierał powództwo o uchylenie uchwały, nie zaś o stwierdzenie jej nieważności, przedmiotem rozpoznania winny być okoliczności z art. 249 § 1 KSH. Ma to o tyle znaczenie, że powód na uzasadnienie żądania pozwu przywołuje jedynie sprzeczność uchwały z przepisami prawa, tj. art.: 236, 239 i 240 KSH. Zarzuty te mogłyby potencjalnie skutkować stwierdzeniem nieważności zaskarżonej uchwały, ale tylko w drodze powództwa wytoczonego na podstawie art. 252 § 1 zd. I KSH, a więc o stwierdzenie jej nieważności (vide: wyrok SN z 26 marca 2009 r. I CSK 253/08, Lex 491551; wyrok S.A. we Wrocławiu z 1 marca 2012 r. I ACa 115/12, Lex 1130914); nie mają więc one znaczenia z punktu widzenia art. 249 § 1 KSH dla rozstrzygnięcia sprawy w rozumieniu art. 227 KPC, a więc – jak już wskazano – należało pominąć stosowne środki dowodowe zgodnie z treścią art. 217 § 3 KPC.

Pamiętając przywołaną wyżej treść art. 249 § 1 KSH wskazać należy, że większościovym poglądem, podzielanym przez Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę, jest, iż statuuje on cztery niezależne przesłanki uchylenia uchwały; i tak uchwała podlega uchyleniu, jeżeli: a) jest sprzeczna z umową spółki i godzi w interesy spółki; b) jest sprzeczna z umową spółki i ma na celu pokrzywdzenie wspólnika; c) jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i godzi w interesy spółki; d) jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i ma na celu pokrzywdzenie wspólnika (vide teza III 2 do art. 249 [w:] A. Szajkowski {współaut}, Kodeks spółek handlowych, tom II, Warszawa 2002, Nb. 13, s. 576-577).

Po pierwsze powód nie udowodnił, aby zaskarżona umowa była sprzeczna z umową spółki. Jedynym przepisem umowy spółki do którego się odwołał, był § 25 umowy spółki, zgodnie z którym w sprawach nią nieuregulowanych należało stosować KSH. Jednakże przepis ten w istocie pozbawiony jest jakiegokolwiek treści normatywnej, albowiem gdyby go nie było, również tworzenie, organizacja, funkcjonowanie, rozwiązywanie, łączenie, podział i przekształcanie pozwanej regulowałyby przepisy KSH (por. art. 1 § 1 i 2 KSH). Niezależnie od tego gdyby zaakceptować proponowane przez powoda rozumienie § 25 umowy pozwanej spółki, rozróżnienie powództw z art. 249 § 1 i 252 § 1 zd. I KSH straciłoby znaczenie, albowiem każda sprzeczność uchwały z ustawą byłaby jednocześnie sprzecznością z umową. Z tych względów treść § 25 umowy spółki nie mogła uzasadniać twierdzenia o sprzeczności zaskarżonej uchwały z umową spółki. Poza zaś § 25 umowy powód nie przywoływał jakiegokolwiek innego zapisu umowy pozwanej spółki.

Po drugie powód nie udowodnił również, aby zaskarżona uchwała była sprzeczna z dobrymi obyczajami. Przy czym przez dobre obyczaje, jako przesłankę uchylenia uchwały zgromadzenia wspólników spółki z o.o., należy rozumieć dobre obyczaje przyjęte w obrocie gospodarczym, a nie w każdej sferze stosunków społecznych (por. teza III.10 do

art. 249 [w:] A. Szajkowski {współaut.}, Kodeks spółek handlowych. Komentarz do artykułów 1–633, 2005, Nb. 20, Legalis), które jednocześnie wpływają pozytywnie na prawidłowo funkcjonującą spółkę i jej gospodarcze otoczenie (por. teza II.1 do art. 249 [w:] A. Kidyba, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Komentarz, 2009, Nb. 5, wyd. 5, Legalis). Wskazać więc należy, że zaskarżona uchwała, którą przyjęto porządek obrad do którego dodano punkt dotyczący wyboru członków rady nadzorczej pozwanej spółki (organu który nie mógł działać wobec braków w składzie osobowym), wręcz mogła pozytywnie wpływać na funkcjonowanie pozwanej spółki i w tym sensie była zgodna z dobrymi obyczajami (jak już wskazano, czym innym była jej sprzeczność z przepisami prawa, co jednak nie było objęte przedmiotowymi granicami sprawy wobec sformułowania żądania pozwu).

Po trzecie – z analogicznych względów jak powyżej, zaskarżona uchwała nie godziła w interesy spółki. Dodatkowo powód nawet nie podnosi, aby zaskarżona uchwała miała polepszyć sytuację wspólników większościowych kosztem pozwanej spółki.

Wreszcie – po czwarte – z brzmienia art. 249 § 1 KSH należy wyprowadzić wymóg, że aby można było mówić, iż uchwała ma na celu pokrzywdzenie wspólnika, musi być podjęta z realnym zamiarem jego pokrzywdzenia (vide: uzasadnienie wyroku SN z 22 lipca 1998 r. I CKN 807/97, OSNC 1999, z. 2, poz. 33; teza z uzasadnienia wyroku SN z 20 czerwca 2001 r. I CKN 1137/98, OSNC 2002, z. 3, poz. 31); okoliczności tej powód również nie udowodnił. Niezależnie od tego nie może być bowiem mowy o działaniu w celu pokrzywdzenia wspólnika rozumianym jako przesłanka żądania uchylenia uchwały, gdy przedmiotowa uchwała dotyka wszystkich akcjonariuszy równomiernie (vide: uzasadnienie SW w Łodzi z 25 czerwca 1993 r. X GC 3910/92 oraz uzasadnienie wyroku SA w Łodzi z 7 czerwca 1994 r. I ACr 21/94, oba cytowane w: tezie III.F.8 do art. 422 [w:] J. Szwaja, Kodeks spółek handlowych, Komentarz do art. 301-458 KSH, 2008, Nb. 74-75, Legalis).

Z powyższych względów nie sposób uznać, aby powód wykazał zaistnienie w niniejszej sprawie przesłanej z art. 249 § 1 KSH i już z tego względu powództwo podlegało oddaleniu.

Ponadto powództwo w niniejszej sprawie zostało wytoczone (pозew wniesiony do sądu) 21 lipca 2014 r. (por. pieczęć z adnotacją wpływu pisma do sądu uczynioną przez uprawnionego pracownika, tak zwana prezentata wpływu {k. 2}); takie ustalenie nie może być błędem błędnego ustawienia datownika pieczętka, albowiem również pozew jest datowany na 21 lipca 2014 r. (siłą rzeczy nie mógł być wcześniej wniesiony).

Powyższe ma o tyle znaczenie, że powód zaskarżył uchwałę z 14 czerwca 2014 r., natomiast – zgodnie z art. 251 KSH – powództwo o uchylenie uchwały wspólników należy wnieść w terminie miesiąca od dnia otrzymania wiadomości o uchwale, nie później jednak niż w terminie sześciu miesięcy od dnia powzięcia uchwały. Przy czym skoro powód był obecny na zgromadzeniu, głosował przeciw uchwale i zgłosił sprzeciw, dotyczy go pierwszy z przywołanych terminów; albowiem miesięczny termin do wniesienia powództwa o uchylenie uchwały wspólników biegnie dla osób legitymowanych czynnie, które były obecne podczas podejmowania uchwały, od dnia podjęcia zaskarżanej uchwały (por. Nb. 5 do art. 251 [w:] Z. Jara, Kodeks spółek handlowych, 2015, wyd. 8, Legalis). Jednomiesięczny termin liczony od podjęcia uchwały (14 czerwca 2014 r.) upływał – zgodnie z art. 112 KC w zw. z art. 2 zd. I KSH – 14 lipca 2014 r. Niniejsze powództwo zostało więc wytoczone po upływie przywołanego terminu (notabene wydaje się, że zdaje sobie z tego sprawę powód, albowiem w pozwie ani razu nie wskazuje na datę podjęcia uchwały).

Powstaje więc pytanie, jaki wpływ na merytoryczne rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie ma fakt, że zarzutu wywodzonego z treści art. 251 KSH nie podniosła pozwana. Jednocześnie reprezentowane jest ugruntowane stanowisko, że terminy określone w art. 251 KSH są terminami zawitymi (prekluzyjnymi) prawa materialnego, a ich naruszenie powoduje zgaśnięcie (wygaśnięcie) prawa lub roszczenia, zaś sąd zobowiązany jest uwzględnić wpływ tego terminu z urzędu (jedynie przykładowo: por. Nb. 8 do art. 251 [w:] S. Sołtyśński (współaut.), Kodeks spółek handlowych. Komentarz, t. 2, wyd. 3, Warszawa 2014, Legalis; vide teza z uzasadnienia wyroku S.A. w Warszawie z 24 kwietnia 2013 r. I ACa 1398/12, Legalis).

Także więc z tego względu, tj. wobec wygaśnięcia prawa powoda żądania uchylenia zaskarżonej uchwały, niniejsze powództwo – zasadzane na dyspozycji art. 249 § 1 KSH – było niezasadne i podlegało oddaleniu.

Jako że powyższe rozważania nakazywały oddalić powództwo i mimo iż pozwana nie podniosła zarzutów w tym zakresie, należało skrótowo i dla porządku wskazać, że z ustalonego stanu faktycznego wynikało, iż powód-wspólnik pozwanej, głosował przeciwko zaskarżonej uchwale, a po jej powzięciu zażądał zaprotokołowania sprzeciwu (por. art. 250 pkt 2 KSH).

Mając na uwadze powyższe – na podstawie przywołanych przepisów – należało orzec jak w pkt. 1 sentencji wyroku i oddalić powództwo.

W zakresie kosztów procesu po pierwsze należy wskazać, że powód był zwolniony od kosztów sądowych (k. 34), a więc nieuiszczona pozostała opłata od pozwu. Brak było więc podstaw do obciążenia tym kosztem sądowym pozwanej jako przeciwnika strony, która była zwolniona od obowiązku uiszczenia tego kosztu, albowiem sprzeciwiała się temu zasady obowiązujące przy zwrocie kosztów procesu (art. 98 § 1 KPC) – pozwana sprawę wygrała w całości, brak więc było podstaw do obciążenia jej kosztami procesu (por. art. 113 ust. 1 uKSC). Również kosztem tym, jako nieobciążającym przeciwnika strony, która była zwolniona od obowiązku uiszczenia tego kosztu, nie można było obciążyć powoda jako strony, która spowodowała powstanie kosztu (poprzez wniesienie pozwu), albowiem nie zasądzone na jego rzecz żadnego roszczenie, nie będzie więc możliwe ściągnięcie tego kosztu z takiego zasądzzonego roszczenia (por. art. 113 ust. 2 uKSC).

Dostrzegając, że zwolnienie powoda od kosztów sądowych – zgodnie z art. 108 uKSC – nie zwalniało go od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi, wskazać również należy, że jednocześnie wskazuje się, iż fakty dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony mogą uzasadniać zastosowanie art. 102 KPC (por. teza 2 do art. 102 [w:] J. Gudowski {współaut}, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze. Część druga, Postępowanie zabezpieczające, tom 1-3, Warszawa 2006, LexPolonica), zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Tak więc okoliczności które przemawiały za zwolnieniem powoda od kosztów sądowych (k. 28 i n.) również przemawiały za nie obciążaniem go obowiązkiem zwrotu kosztów procesu pozwanej. Dodatkowo wniosek ten petryfikuje fakt, że wytaczając powództwo, z uwagi na okoliczności podjęcia przedmiotowej uchwały (a więc przyjęcia innego porządku obrad, niż został on wskazany w wysłanych zawiadomieniach o zwołaniu zgromadzenia wspólników, mimo braku reprezentacji całego kapitału zakładowego i mimo sprzeciwu), mógł on być subiektywnie przekonany o jego zasadności (vide teza z uzasadnienia postanowienia SN z 3 lutego 2011 r. I CZ 171/10, Lex 738386).

Mając na uwadze powyższe – na podstawie przywołanego art. 102 KPC – sąd, w pkt 2 sentencji wyroku, postanowił nie obciążać powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

Z/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć powodowi z pouczeniem o sposobie i terminie wniesienia apelacji.